

Τὰ ἀνωτέρω μαρτυροῦν τρανῶς πόσον δύσκολος, τραχεῖα καὶ ἀνωφερῆς εἶναι ἡ ὁδὸς ἡ ἀγούσα εἰς τὴν «ένωσιν» ὑπὸ ἐκείνων, οἵτινες ἔχουν συναισθήσιν τῶν μεγάλων τῶν εὐθυνῶν ὡς Ὁρθοδόξων.

Τὸ ἐπίσης ἄξιον πολλοῦ λόγου θρησκευτικὸν περιοδικὸν «Οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι» (ἀριθ. φύλ. 1252) εἰς κύριον ἄρθρον τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον: «Τὸ μέγα πρόβλημα καὶ ἡ στάσις τῶν Ὁρθοδόξων», ἀναφέρει τὰ ἀξιολογηθέντα ταῦτα καὶ πλήρη σεβασμοῦ πρὸς τὸ καθεστῶς τῶν 8 πρώτων αἰώνων τῆς Ἐκκλησίας ῥήματα: «Ἡ ἀλήθεια τοῦ χριστιανισμοῦ ἔχει συγκεκριμένην ιστορικοδογματικὴν ἔκφρασιν καὶ ὑπόστασιν. Ἐπιστροφή λοιπὸν πρὸς τὴν ιστορικοδογματικὴν πραγματικότητα τῶν 8 πρώτων αἰώνων τῆς ἡνωμένης Ἐκκλησίας, τῆς γνωστῆς καὶ προσφιλοῦς Ὁρθοδοξίας. Εἰς τὰ ἐνδοξα καὶ εὐλογημένα κείμενα τῆς περιόδου ἐκείνης ὑπάρχουν καὶ υπογράφει τοῦ Πάπα καὶ υπογράφει τοῦ Πατριάρχου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐπικυροῦσαι τὴν ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ἀλλαχοῦ τοῦ αὐτοῦ ἁρθρου γράφονται τὰ ἑξῆς: «Θεῖον ἔργον ἡ ἔνωσις, ἀλλ' οἱ πρωτεργάται τῆς θὰ πρέπει νὰ ἔχουν ἀποτεθησαυρισμένον τὸ θεῖον ἐν τῇ καρδίᾳ των. Ἐξηγοῦμεθα ὅχι τὸ θεῖον, κατὰ φιλοσοφικὴν ἀχρωμάτιστον ἔννοιαν, ἀλλὰ τὸ θεῖον κατὰ τὴν μυστικιστικὴν πραγματικότητα τῆς Ἐκκλησίας, ὅπερ ἀναδεικνύει τοὺς φορεῖς τοῦ «πάνχρυσου στόματος τοῦ Λόγου» ἀλλὰ καὶ «μυρίπνοα ἀνθὴ τοῦ παραδείσου». Εἰς ἕτερον δὲ σημεῖον τὰ περίφημα ταῦτα: «τὸ πνεῦμα τῶν ὀκτὼ πρώτων αἰώνων, τὸ πνεῦμα τῆς ἀθανάτου Ὁρθοδοξίας, ἐπέζησε καὶ μετὰ τὸ θλιβερὸν γεγονός τοῦ Σχίσματος τῶν Ἐκκλησιῶν. Καὶ ὑπάρχουν μάρτυρες καὶ ὁμολογηταὶ τοῦ πνεύματος τούτου, τοὺς ὁποίους τιμᾷ ἐπαξίως καὶ δικαίως ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία» καὶ περαιτέρω: «Ἰδοὺ λοιπὸν διατί εἴμεθα ἐπιφυλακτικοὶ καὶ ἀγωνιῶμεν διὰ τὰς πρὸς ἔνωσιν προσπάθειας».

Τὰ ὡς ἄνω ἀναγραφέντα καὶ δημοσιευθέντα κατὰ κόρον καὶ κατ' ἐπανάληψιν εἰς διάφορα θρησκευτικὰ περιοδικὰ πιστοποιοῦν, ὅτι ὁ «πιστὸς τοῦ Κυρίου λαός», ὅστις ἀντέχεται

τῶν Ἱερῶν Δογμάτων καὶ Παραδόσεων, δὲν θὰ ἀφήσῃ ποτὲ νὰ νοθευθῇ ἡ Ὁρθοδοξία τῶν Πατέρων του! Δὲν θὰ δεχθῇ ποτὲ τὴν ἔνωσιν ἐπὶ θυσίᾳ ἔστω καὶ ἐνὸς ἰώτα ἢ μιᾶς κεραίας τῆς Ὁρθοδοξίας. Σέβεται τὰ Δόγματα, τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τὰς σεπτὰς Παραδόσεις. Δὲν γίνεται Παπικὸς. Δὲν ὑποχωρεῖ. Ὑποχωρεῖ μόνον ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅλοι οἱ αἰρετικοὶ νὰ προσχωρήσουν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Καὶ τοῦτο ἔχει ἀποδείξει διὰ μέσου ὅλων τῶν αἰώνων, ἀπὸ τῆς Ἀποστολικῆς ἐποχῆς ἕως σήμερον. Ἄν δὲ παραστῇ ἀνάγκη καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ αἷμά του θὰ χύσῃ διὰ νὰ φυλάξῃ καὶ διατηρήσῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀνέπαφον, τελείαν, καὶ ἀνόθευτον, ὡς τὴν παρέλαβε παρὰ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Θεοφόρων Πατέρων!

Ἐν μόνον ἠθέτησεν ὁ πιστὸς χριστιανικὸς λαός, τὴν παράδοσιν τοῦ ἑορτολογίου (διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ λατρείᾳ), τοῦθ' ὅπερ εἶναι ἀρρήκτως συνυφασμένον πρὸς τὴν γνησιότητα καὶ ἀκρίβειαν τῆς ἀκραιφνοῦς καὶ ἀμωμήτου Ὁρθόδοξου πίστεως.

Ἴσως θεωρεῖ τοῦτο παρονοχίδα καὶ εὐτελές τι καὶ ἀνάξιον λόγου, πλὴν ὅμως τοῦτο εἶναι δισχιλιετὴς παράδοσις καὶ τὴν ἱεράν παράδοσιν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν προστατεύουν οἱ Ἱεροὶ κανόνες, ὡς ὁ 7ος τῆς 7ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ ὁποῖος διακελεύει ταῦτα: «Ὁ παραβαίνων τὰς Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις καθαιρεῖσθω». Ἐπίσης ὁ 91ος τοῦ Μ. Βασιλείου, ὅστις ὀρίζει τὰ ἀκόλουθα: «Τῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πεφυλαγμένων δογμάτων καὶ κηρυγμάτων, τὰ μὲν ἐκ τῆς ἐγγράφου διδασκαλίας ἔχομεν, τὰ δὲ ἐκ τῆς τῶν Ἀποστόλων παραδόσεως διαδοθέντα ἐν μυστηρίῳ παρεδεξάμεθα, ἅπερ ἀμφοτέρω τὴν αὐτὴν ἰσχὺν ἔχει πρὸς τὴν εὐσέβειαν, καὶ τούτοις οὐδεὶς ἀντερεῖ, ὅστις γὰρ καὶ κατὰ μικρὸν γοῦν θεσμῶν ἐκκλησιαστικῶν πεπειράται».

Εἶναι λοιπὸν τὸ Ἡμερολόγιον σπουδαῖον Ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα, διότι εἶναι

ΣΚΕΦΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

Ἡ ΑΦΑΝΕΙΑ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΟΤΗΤΟΣ

Μέρος 35ον

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἱερῶν λογίων τοῦ ἀδελφ. Ἰακώβου καὶ τοῦ θεοῦ Παύλου δῆλον καθίσταται, ὅτι τὸ χάρισμα τῆς διδασκαλίας δὲν ἀνήκει εἰς πάντας ἀλλ' εἰς ὀλίγους ἢ μᾶλλον ἐλαχίστους, ὅτινες ἐκλήθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ὁδηγοῦν τοὺς μακράν καὶ ἐγγὺς εὐρισκομένους. Προϋπόθεσις πάσης διδασκαλίας εἶναι ἡ ἀγία καὶ ἐν Χριστῷ πνευματικὴ ζωὴ ἢ μᾶλλον τὸ ἅπαν τῆς διδασκαλίας.

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει «τί δ' ἔστι χριστιανός; εἷς ἐλάμπων, μὴ δὲν ἔχων ἐσκατισμένον».

Ὁ θεὸς Πατὴρ δὲν ἡμιλεῖ περὶ λόγων, ἀλλὰ περὶ «βίου λαμπρότος», ὅστις καὶ ἀποτελεῖ τὸ εὐγλωττότερον τῶν κηρυγμάτων καὶ τὴν λαμπρότεραν τῶν διδασκαλιῶν.

Πρὸς τί λοιπὸν τσαύτη σπουδὴ πρὸς διδασκαλίαν καὶ πολλάκις ἐξ ἐλατηρίων φιλοδοξίας; διὰ τοῦτο ὁ Μοναχὸς ὀφείλει νὰ προτιμᾷ τὴν ἐν σιωπῇ διδασκαλίαν ἢ τὴν ἐν λόγοις κενοδοξίαν.

Καλοὶ οἱ λόγοι, ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος, ὅταν εἰς τὴν ψυχὴν ὑπεισθῇ τὸ μικρόβιον τῆς ὑπερηφανείας καὶ τῆς ἐπιδειξιμανίας; σπάνιον ἢ μᾶλλον σπανιώτατον εἶναι τὸ νὰ διδῶσκη τις μετὰ πνεύματος ταπεινώσεως καὶ ἐπιγνώσεως τῆς ἑαυτοῦ ἀμαρτωλότητος.

Δι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον ὁ Μοναχὸς πρέπει νὰ σιωπᾷ καὶ νὰ ἀγαπᾷ τὴν ἐν γνῶσει σιωπῇ ἀπὸ τὴν ἐν ἀγνωσίᾳ διδασκαλίαν. Καὶ ἐὰν φθάσῃ εἰς τὴν ἐφικτὴν πνευματικὴν τελειότητα ἐν τῷ μέτρῳ τῶν ἀσθενῶν τοῦ δυνάμεων καὶ τότε ἀκούῃ ὡς ἀποφεύγῃ τὸ συγχάκις διδάσκειν ἐκ τοῦ ὅποιου χάνει ἐνίστε τὴν θερμὴν καὶ τὴν γλυκύτητα τὴν ἐνυπάρχουσαν εἰς τὰς τα-

παράδοσις Ἑκκλησιαστικῆς εὐταξίας καὶ θείας λατρείας. Ἡ παράδοσις αὕτη εἶναι πανορθόδοξου κύρους καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ μεταβληθῇ.

Οἱ Ὁρθόδοξοι ἔχουν ἱεράν ὑποχρέωσιν νὰ σέβωνται τὰς πανορθόδοξου κύρους παραδόσεις, διότι πᾶσα γενικὴ ἢ μερικὴ μεταβολὴ καὶ τροποποιήσις τῶν καθορισθέντων ὑπὸ τῶν διαδόχων τοῦ Κυρίου ὑμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ἀγ. Ἀποστόλων καὶ Πατέρων, θεωρεῖται ἀσέβεια πρὸς τὴν θεῖαν ἀλήθειαν καὶ σοφίαν, καὶ ὕβρις πρὸς αὐτὸ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, τὸ λαλήσαν δι' αὐτῶν.

Εὐχόμεθα τῷ Ὑψίστῳ, ὅπως φωτίξῃ καὶ ὁδηγῇ πάντα εἰς τὴν τήρησιν καὶ φύλαξιν τῶν ὀρθῶν Δογμάτων καὶ εὐσεβῶν παραδόσεων τῆς Ἀγίας Ὁρθοδοξίας, ἐκτὸς τῶν κόλπων τῆς ὁποίας οὐκ ἔστι σωτηρία, πρὸς πραγματοποιήσιν τῆς Ἀγίας ἐπιθυμίας τοῦ Θεοανθρώπου Σωτῆρος «ἵνα πάντες ἐν ᾧσιν».

πεινᾷς ψυχάς. Ὡς ἔχῃ πάντοτε κατὰ νοῦν ὁ Μοναχός, ὅτι «σιωπῇ ἔστι ἀνωτέρα θεολογία καὶ πάντων τῶν ἔργων τῆς Μοναχικῆς πολιτείας» κατὰ τὸν Ἀββᾶ Ἰσαάκ. Οὕτω θὰ βιοῖ ἐν ταπεινώσει δεχόμενος τὰς ἐλλάμψεις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πρὸς καθαρὸν τῆς καρδίας διὰ τὴν ἀξιωθῇ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως νὰ ἴδῃ τὸν Θεὸν κατὰ τὸν ἀφευδέστατον μακαρισμὸν τοῦ Σωτῆρος «Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῆς καρδίας, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὁφύονται».

Εἶναι μέγας ὄθλος ἀληθῶς αἱ πράξεις εὐλαθείας καὶ τὰ ἔργα ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστόν, ἀλλ' ἔτι μείζων, μέγιστος ἢ ἐξαφάνισις εὐθὺς μετὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ ἀγαθοῦ.

**

Ἡ ἀφάνεια προϋποθέτει πάντοτε ἀγιότητα.

Αἱ ἐκλεκταὶ ψυχαὶ ἐν τῷ Μοναχισμῷ, ὅσκις τὸ καλεῖ ἀνάγκη, πρωτοστατοῦν εἰς κρισίμους στιγμὰς, ἀλλὰ κατόπιν ἀποσύρονται διακριτικῶς ἀπὸ τὸ προσκήνιον. Ἐμφανίζονται εἰς τὰς ἀντιξοότητες, εἰς τὰς δυσκόλους περιστάσεις, ἀλλὰ παύουν κατόπιν τὸν ρόλον τῆς σιωπῆς, ὅταν τὸ ὑψηλὸν ἔργον ἐκτελεσθῇ καὶ ἡ ἀποστολὴ τῶν ἔλθῃ εἰς πέρας.

Αἱ ἐκλεκταὶ ψυχαὶ, αἱ ποθοῦσαι τὴν πνευματικὴν ἐν Χριστῷ τελειώσιν των, δὲν ἐπιζητοῦν τὴν δόξαν, τὴν ἐπιδείξιν, τὸν ἔπαινον.

Ἐπιζητοῦν μόνον τὸν Χριστόν. Διψοῦν μόνον τὴν ἀλήθειαν.

Ἐπιθυμοῦν τὴν ἀθάνατον θυσίαν, τὴν σιωπηλὴν ἐξυπνέτησιν τοῦ πλησίον.

Μιμῶνται τὸν Κύριον, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὰ θαύματα ἔφαινε καὶ συνέστα νὰ μὴ εἴπουν εἰς οὐδένα τι περὶ Αὐτοῦ.

Ὁ λὸγος τὸ θάθος, τὸ πλάτος καὶ τὸ ὕψος τοῦ Ὁρθόδοξου Μοναχισμοῦ ἔγκειται εἰς τὸ νὰ ποιῇ κανεὶς τὸ ἀγαθὸν ἐν τῷ κρυπτῷ, «ἵνα μὴ γνῶ ἡ ἀριστερὰ, τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ». Ἡ ἀφάνεια εἶναι ἡ πραγματικὴ δόξα καὶ ὁ ἀληθὴς ἔπαινος διὰ τὸν ἐργαζόμενον τὸ ἀγαθόν. «Δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν», διακηρύττει ὁ θεορρήμων Παῦλος.

Πρὸς τί λοιπὸν οἱ ἀνθρώπινοι ἔπαινοι καὶ καλοκαίαι;

Ὁ ἐπιζητῶν τὴν ἀνθρωπίνην δόξαν δὲν εἶναι ἄξιός τοῦ χριστιανικοῦ ὀνόματος καὶ τὰ ἔργα του δὲν εἶναι εὐάρεστα τῷ Κυρίῳ.

Ὁφείλει, λοιπὸν, ὁ πνευματικῶς ζῶν ἐν Χριστῷ Μοναχός ἢ Χριστιανός νὰ ἀγωνίζεται καὶ νὰ διαπράττῃ τὸ ἀγαθὸν οὐχὶ διὰ τὴν δόξαν τὴν ἰδικήν του, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ καὶ ἰδιαίτερος τοῦ Μοναχοῦ πρέπει νὰ εἶναι μυστικὴ, ἀνωτέρα καὶ πνευματικὴ καὶ νὰ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ἐπιδίωξιν τῆς ἀφανείας καὶ ταπεινώσεως, προϋποθέσεων ἀπαραιτήτων πρὸς κατὰκτησιν τῆς ἀγιότητος.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

ΜΕΣΩ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΩΤ

Γελανταξή Ἀματελία	Δρχ.	200
Οἰκονομώπουλος Γεώργιος	»	40
Ραζούση Μαρία	»	60
Ἄγγελος	»	50
Ρούσσουνας Δημήτριος	»	100
Ἱερομόναχος Γεώργιος	»	70
Μπουρνέλης Ἐμμανουήλ	»	70
Τσαλκάνη Ἀργυρώ	»	100
Παπαστεργίου Δημήτριος	»	300
Τσιγαρίδης Θεόδωρος	»	140
Εὐδόκιμος καὶ Γεωμανὸς Μοναχ.	»	100
Ἀρενυδάση Μαρία	»	410
Βάτσου Ἑλένη (Ἀμερικὴ)	»	150
I. N. Ἀγ. Νικολάου Χαϊδαρίου	»	100
Κα Ἀναστασία	»	100
Σπίνος Δ. Μιχαήλ	»	150
Κοινοτάρας Γεώργιος	»	210
Νικολαΐδου Ἰωάννη	»	300
Τσαγκανίτη Βασιλεία (Μοναχή)	»	300

2.950

ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΑΡΧΙΜ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΔΙΑΤΣΟΥ

Κα Γίκων	»	100
Χαρίλαος Βασιλόπουλος	»	10
Ἀγγελικὴ Νάνου	»	20
Αἰκατερίνη Λουκά	»	10
Βασιλικὴ Φρατζή	»	20
Φαρίτου Βασιλικὴ	»	100
Φαρίτου Βασιλικὴ	»	100
Παπαδημητρίου Δημήτριος	»	50
Παναγιώτου Χαράλαμπος	»	50

Μανέας Ἀλέξιος	»	20
Ἄγνωστος	»	50
Σακελλαρίου Χρήστος	»	100
Παλλὰς Ἰωάννης	»	100
Μιχαήλου Μαρία	»	50
Ἄγνωστος	»	105
Ἄγνωστος	»	100
Ἄγνωστος	»	100
Ἄγνωστος	»	555
Μαργνή	»	20
Ἀλβέρτος Δημήτριος	»	20
Μάνος Ἀπόστολος	»	20
Μαγνώνη Πηνελόπη	»	20
Κοροῦ Σιδερό	»	10
Κροιστάλη Εὐαγγελία	»	10
Σταμφοῦ Πολυτίμη	»	10
Παρασκευοπούλου Θεοδώρα	»	30
Θεοράση Βασιλικὴ	»	15
Ζερβοῦ Σοφία	»	10
Ἄγνωστος ἐκ. Σαλαμίνας	»	50
Στεφανίδου Ἀναστασία	»	5
Ἄγνωστη	»	5
Σιμάγια Εὐαγγελία	»	20
Σιμάγια Εὐαγγελία	»	20
Ἀκουροῦ Ἀλεξάνδρα	»	20
Ἀγαπίου Σ.	»	15
Νάνου Ἀγγελικὴ	»	20
Ἄγνωστη	»	10
Στεφανίδου	»	5
Ματαῆς Θεόδωρος	»	50
Μαντᾶ Μαρία	»	120

2.145

Περὶ Ἑκκλησιασμοῦ

Ἐν Ἐκκλησιαῖς εὐλογεῖτε τὸν Θεόν,

Ὁ Χριστιανὸς ἡμπορεῖ παντοῦ νὰ προσεύχεται καὶ νὰ δοξάζῃ τὸν Θεόν. Εἶναι μεγάλο καθήκον τὸ «ἀδιαλείπτως προσεύχεσθαι». Τὸ σπίτι μας, τὸ γραφεῖον, τὸ ἐργαστάσιον, ὁ δρόμος, τὸ βουνό, ἡ θάλασσα, τὰ πάντα ἡμποροῦν νὰ χρησιμεύσουν ὡς τόπος προσευχῆς, μὲ μιὰ διαφορὰ ὅμως, πῶς ἕλες αὐτὲς οἱ προσευχὲς δὲν ἡμποροῦν νὰ ἀντικαταστήσουν τὴν κοινὴν προσευχὴν καὶ λατρείαν. Στὴν Ἑκκλησίαν προσέρχεται ὅλη ἡ χριστιανικὴ κοινότης καὶ γίνεται ἡ λατρεία μὲ τὴν τάξιν ποὺ παραλάβαμε καὶ μὲ ὄργανα τοὺς κακοήκους ἱερεῖς ποὺ ἔχουν πάρει τὴν χάριν τῆς ἱερωσύνης. Ἡ προσευχὴ αὕτη ἔχει ξεχωριστὰ χαρακτηριστικὰ καὶ εἶναι ἀντικαταστάσιμη.

Ἡ σημασία της εἶναι θαθεῖα καὶ ἡ ἀξία της μεγάλη.

Ἐδῶ εὐρίσκονται ὅλοι οἱ πιστοὶ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τῶν κυριεύοντων καὶ βασιλεύοντων τῶν βασιλευόντων καὶ τὸν παρακαλοῦν μὲ ἓνα πνεῦμα, μιὰ ψυχὴ καὶ μὲ τὸ παντοδύναμο μέσον τῆς θεῆς εὐχαριστίας.

Ἥμπορεῖ γὰρ εἶναι κακεὶς ἀσθενὴς καὶ νὰ μὴν πάῃ στὴν Ἑκκλησίαν. Πολλὲς φορὲς τυχαῖον διὰφορα ἐμ-

πόδια καὶ δυσκολίες, ποὺ δὲν ἐπιτρέπουν τὸν ἐκκλησιασμό. Ὑπάρχουν δεσμεύσεις ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἀπὸ θλιβερὲς συνθήκας τῆς ζωῆς, ποὺ ἐμποδίζουν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. Αὐτὸ βέβαια γίνεται ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ θέλησί μας καὶ δὲν μοιάζει μὲ τὴν περίπτωσιν ποὺ ἀραδιάζουμε προφάσεις καὶ σκοπίμως ἀποφεύγουμε τὸν ἐκκλησιασμό. Ὅταν ὁ Χριστιανὸς εἶναι εὐσεβὴς θὰ φροντίσῃ νὰ βρῇ εὐκαιρίες ποὺ θὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἀπουσία του.

Ἡ κοινὴ προσευχὴ εἶναι συναγεμνός τῶν ψυχῶν, ἔκφρασις τῶν κοινῶν αἰσθημάτων καὶ κοινῶν πόθων καὶ διατράνωσις τῆς ὁμολογίας, «μία πίστις, ἓν βάπτισμα». Εἶναι πολὺ θλιβερό τὸ φαινόμενο, ὅταν θλίψῃ τοὺς ἀνθρώπους συγκεντρωμένους καὶ σιταγμένους στὰ θέατρα, στὰ γήπεδα τοῦ ποδοσφαίρου, στὰ καφενεῖα καὶ στὶς ταβέρνες, στοὺς χοροὺς καὶ στὰ γλέντια καὶ μόνον στὴν ἐκκλησίαν δὲν μαζεύονται. Εἶναι φρικτὸ νὰ σκεφθῇς πῶς, λίγες φορὲς τὸ χρόνο, στὶς μεγάλες ἐορτές, ἔρχονται στὴν ἐκκλησίαν καὶ τότε ἀπροετοίμαστοι, νοῦθοι, χωρὶς ἐπίγνωση καὶ χωρὶς πνευματικὸ ἐνθουσιασμό. Μόνον σὲ ὅρες μεγάλων κινδύνων, πολέμων, καταστροφῶν καὶ ολέθρων τρέχουμε στὶς ἐκκλησίες καὶ ζητοῦμε βοήθεια καὶ προστασία. Ἄν ἡξέραμε τὴν ἀξίαν τοῦ ἐκκλησιασμοῦ, θὰ παρακαλοῦσαμε, ὡς ὁ Προφήτης, νὰ εἰμασθε καλύτερα στὸ γὰρ, παρὰ στὰ παλάτια τῶν ἀμαρτωλῶν.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

Πνευματικά προσόντα τοῦ Ποιμένος

Ζῆλος Θεοῦ ἱερός καὶ ἔνθεος

Ὁ ἐκ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν ἐκπληράζων ζῆλος, δύναται νὰ ἀποβῇ πολλαχῶς ὠφέλιμος ὡς πρὸς τε τὸν ποιμένα αὐτὸν καὶ ὡς πρὸς τὸ ποίμνιον, τὴν Χριστιανικὴν κοινότητα.

Οὗτος ἀποτελεῖ τὸ κίνητρον τοῦ ποιμένος, τὸ κινεῖν αὐτὸν αἰτίον πρὸς δράσιν ἐν τῇ κοινότητι καὶ κατόρθωσιν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῇ. Ἀπ' ἀντιθέτου ἀπόψεως, ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ζῆλος ἢ ὑπάρχων δὲν πληράζῃ ἐκ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν, τότε ἐλλείπει ἀπὸ τοῦ ἱερέως τὸ αἰτίον ἐκεῖνο, τὸ ὅποσον θὰ ὑπευθυμίξῃ εἰς αὐτὸν τὸ καθήκον καὶ τὴν δράσιν. Ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ὁ ζῆλος αὐτός (ὁ ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπης πηγάζων) εἰς τὸν ποιμένα, δὲν θὰ διηγνηθῇ εἰς πᾶσαν ἀγαθοεργὸν πράξιν, εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῶν πα-

σχόντων καὶ τὴν κατὰ τὸ δυνατόν ἀνακούφισιν αὐτῶν καὶ παρηγορίαν.

Πράγματι ὁ ζῆλος αὐτός θὰ φέρῃ αὐτὸν πλησίον εἰς τὴν χαρὰν καὶ τὴν λύπην καὶ θὰ καταστήσῃ αὐτὸν ἐπὶ μὲν ἄγγελον φωτός, ὅστις θὰ διδάξῃ εἰς τὴν Χριστιανὸν τί πρέπει νὰ πράξῃ εἰς τὴν κρίσιν αὐτῆς στιγμῇ, ἐπὶ δὲ παρηγορίας ἢ παραμυθίας ἐπιχέοντα τὸ γλυκὺ τῆς παρηγορίας βάλσαμον. Ὁ ζῆλος ὅμως αὐτοῦ πρέπει νὰ εἶναι πράγματι ἱερός καὶ ἔνθεος, ζῆλος κατ' ἐπίγνωσιν, ὅστις τοποθετεῖ ἐντὸς τῶν στέρνων αὐτοῦ τὸν ἐνθουσιασμόν, τὴν θερμὴν ἀγάπην, τὴν ζέουσαν πίστιν, ἥτις καθιστᾷ αὐτὸν δεξιότατον εὐεργετικώτερον, ζῆλος, ὅστις οὐδέποτε μαραινέται καὶ καταπαύει, ὅστις ἀείποτε ὠθεῖ τὸν ἔχοντα αὐτὸν νὰ ἐργάζηται νυχθημερόν καὶ μετὰ κόπου πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ. Μόνον ὁ τοιοῦτος ζῆλος ἔχει ἀποτελέσματα ἀπὸ πάσης ἀπόψεως εὐχάριστα. Ὁ Χρυσόστομος ἐν τῇ πρὸς Ἀντιοχείς ὁμιλίᾳ του λέγει: «ἀρκεῖ τις ἄνθρωπος ζῆλῳ Θεοῦ πετυρακτωμένος ἐλόκληρον διορθώσασθαι δῆμον». Πράγματι, ὁ ζῆλωτής ποιμὴν, ὅστις ἐμπνέεται καὶ πληροφορεῖται ἀμέσως ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, ἀναλύει αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου του καὶ φανερώνει ζῆλον κατ' ἐπίγνωσιν, γνωρίζων καλῶς δηλ. τί κάμνει. Δὲν εἶναι μόνον αὐτὸς πρᾶος, εἰρηνικός, ἀνεξίτητος, εὐγενής, ἀξιοπρεπής, ἀλλὰ καθιστᾷ καὶ τοὺς ἄλλους τοιούτους καὶ ἀποβαίνει πολλαχῶς ὠφέλιμος καὶ εὐεργετικός καὶ φιλόανθρωπος εἰς τὴν κοινότητα. Ὁ τοιοῦτος δύναται δυναίως καὶ εὐλόγως νὰ λέγῃ: «ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με» (ψαλμ. 69,10).

Ἐὰν τοῦναντιον ὁ ζῆλος του εἶναι «οὐ κατ' ἐπίγνωσιν», τότε ἐκτρέπεται τοῦ πραγματικοῦ σκοποῦ καὶ καθίσταται ἐνοχλητικός, ἐμπιστός, ἀφιλότιμος, ἀγνώμων, ἀχάριστος κλπ., ὡς ὑπῆρξαν οἱ Ἑβραῖοι πρὸς τὸν Κύριον καὶ Θεόν, περὶ ὧν ὁ Ἀπ. Παῦλος λέγει: «Μαρτυρῶ γάρ αὐτοῖς, ὅτι ζῆλον Θεοῦ ἔχουσιν, ἀλλ' οὐ κατ' ἐπίγνωσιν» (Ρωμ. 10,2), διότι ὄντως ἐνῶ ἐπίστευον εἰς τὸν ἕνα καὶ μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ἐτήρουν διατάξεις τοῦ Νόμου, διέστρεφον τὸ πραγματικὸν νόημα αὐτῶν, καὶ καθίσταντο ἀπλοὶ τυπολάτραι.

Ἡ τυπολατρεία αὕτη ἀκριβῶς ὠδήγησεν αὐτοὺς πολλαχῶς εἰς τὴν ἀχαριστίαν καὶ ἀσέβειαν. Ὁ ποιμὴν διὰ τοῦ ἐπιπλάστου, τοῦ ἀδαθοῦς, τοῦ τυπικοῦ ζήλου αὐτοῦ, δύναται νὰ ἐξολισθήσῃ εἰς ἐντελῶς ἐναντίαν ὁδὸν καὶ νὰ καταστῇ καταστρεπτικός ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Εἰς τὴν τοιαύτην ἐντελῶς ἀντίθετον τοῦ προορισμοῦ τῆς κατὰστασιν ἐν τῇ ὑπερβολικῇ αὐτῇ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ θρησκείας ζήλῳ ἐξωλισθήσῃ ἡ Ἱερὰ ἐξέτασις τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸν Μεσαίωνα καὶ ἀπέβη πολλαχῶς καταστρεπτικὴ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Υπάρχουν δύο σοφαί, ἀλλὰ μία μόνον ἀλήθεια. Υπάρχουν δύο σοφαί ἢ μία τοῦ Θεοῦ, ἀκαλλοίωτος ὅπως Αὐτός· ἢ ἄλλη τοῦ ἀνθρώπου μεταβαλλομένη, ὅπως καὶ ἐκεῖνος.

Ἡ ἐνυπόστατος Σοφία, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐκχύνει τὴν πρώτην εἰς τὰς ψυχάς, ποὺ εἶναι ἡτοιμασμέναι νὰ τὴν λάβουν· τὸ δὲ φῶς ποὺ μεταδίδει εἰς αὐτάς εἶναι ἐν μέρος Αὐτῆς, δηλονότι τῆς ἀληθείας τῆς οὐσιαστικῆς καὶ πάντοτε ζωντανῆς. Προσφέρεται εἰς ὅλους, χορηγείται, ὅμως, πλουσιπαραλόγως εἰς τοὺς ταπεινοὺς τὴν καρδίαν. Καὶ ἐπειδὴ δὲν προέρχεται ἀπὸ αὐτούς, καὶ εἶναι δυνατόν εἰς κάθε στιγμῇ ν' ἀφαιρεθῇ, καὶ δὲν ἐξαρτᾶται καθόλου ἀπὸ τὰς διανοίας τὰς ὁποίας φωτίζει, οἱ ταπεινοὶ τὴν καρδίαν τὴν κατέχουν χωρὶς νὰ δοκιμάζων αὐταρέσκειαν ἀλαζονικὴν.

Ἡ ἀνθρωπίνη σοφία, τοῦναντίον κολακεύει τοῦ ἀνθρώπου τὴν διάνοιαν, διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ πατὴρ τῆς. «Αὐτὴ ἡ ἰδέα μοῦ ἀνέμει· πρῶτος ἐγὼ τὸ εἶπα· τίποτε δὲν ἤξευραν ἐδῶ πρὸ ἐμοῦ». Ἄφρον πνεῦμα, ἰδοὺ ἡ γλῶσσα σου. Μετ' ὀλίγον, ὅμως, ἀμφισβητοῦν εἰς τὸ ἰσχυρὸν αὐτὸ πνεῦμα ὅτι ἀπετέλει τὴν χαρὰν τοῦ γελοῦν διὰ τὰς πεπλανημένας ἰδέας του, τὰς ὁποίας ἐνόμιζεν ἀληθεῖς, διὰ τὰς φαντασιώδεις του ἀνακαλύψεις. Τὴν μεθ' ἐπομένῃν δὲν σκέπτονται πλέον περὶ αὐτοῦ, ὁ δὲ χρόνος παρασύρει καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ἀφρονος ποὺ δὲν εἶχε ζῆσει παρὰ διὰ νὰ εἶναι δευτερευόντων ἀθάνατος ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ Κύριε, εὐδόκησον νὰ θέσῃς ἐν ἐμοὶ τὴν ἀγίαν Σου ἀλήθειαν, καὶ ἄς μὲ προφυλάσῃ αὕτη πάντοτε ἀπὸ τὰς παραπλανήσεις τοῦ νοῦς μου.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΘΕΟΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΑΛΛΗΛΟΥΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Κατ' ἐλευθέραν μετάφρασιν)

Τοῦ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Καὶ τί λοιπὸν νὰ κάμωμεν, ὅταν ὑπ' αὐτῶν τῶν συγγενῶν καὶ τῶν οἰκείων ἡμῶν ὑβρίζομεθα; Διότι τοῦτο εἶναι τὸ θαρρὺ καὶ ἀνυπόφορον. Καὶ ὅμως τοῦτο εἶναι τὸ μικρὸν καὶ ἀσήμαντον. Διὰ τὴν ἄρ' αὐτοῦ; Διότι, ὅταν ὑπ' ἀγνώστων ὑβρίζομεθα, δὲν ἔχομεν τὴν ἰδίαν ὑπομονὴν καὶ ἀνεκτικότητα μὲ τὴν ὅποιαν εἴμεθα θεωρακιζόμενοι, ὅταν φίλοι καὶ ἡγαπημένοι εἶναι οἱ ὑβρισταί. Καὶ δι' αὐτό, ὅταν παρηγορῶμεν τοὺς ὑβρισθέντας, τοὺς τοὺς λόγους τοὺς ἀπευθύνομεν πολλάκις· «ἀδελφός σου σὲ ὕβρισε, ὑπόφερε το γενναίως· πατήρ σου εἶναι· θεὸς σου ταχῆσαι».

Ἐάν δὲ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τοῦ πατρὸς τὸ ὄνομα ἐξευμενίζῃ, πολὺ περισσότερον θὰ δεχθῇτε τοῦτο, ἂν εἴπω ἄλλο τι ὄνομα, καὶ ἀπὸ ταῦτα συγγενέστερον καὶ οἰκειότερον. Διότι δὲν εἴμεθα μόνον ἀδελφοί ὁ εἰς μὲ τὸν ἄλλον, ἀλλὰ καὶ μέλη, καὶ σῶμα ἓν. Ἐάν δὲ τοῦ ἀδελφοῦ τὸ ὄνομα σὲ κάμνῃ ἀνεκτικὸν καὶ σὲ καταπραΰνῃ, πολὺ περισσότερον ἄς σὲ κάμνῃ τὸ ὅτι μέλος τοῦ ἑαυτοῦ σου εἶναι ὁ ὑβριστής σε. Δὲν ἤκουσας τὴν παρομίαν τῶν ἔξω, ἣ ὅποια λέγει, ὅτι πρέπει νὰ ἔχωμεν τοὺς φίλους μας μὲ τὰ ἐλαττώματά των; Δὲν ἤκουσες τὸν Παῦλον, ὅστις λέγει ὅτι πρέπει νὰ σκωπῶμεν ὁ καθείς τὰ βάρη τῶν ἄλλων; Ἐκαὶ ἀκόμη δὲν βλέπεις τοὺς ἐραστάς;

...Δὲν βλέπεις αὐτοὺς, πόσα, ἕνεκα τοῦ πρὸς γυναῖκας πάραυτα φλογεροῦ ἔρωτός των, ὑποφέρουσιν ἐξ αὐτῶν κακά, ραπίσματα, κυπηλήματα, ἐμπαγμούς, ἀνεχόμενοι αὐτάς, ἐνῷ ἀλαζονεύονται καὶ τοὺς ἀποστρέφονται καὶ μυριοτρόπως τοὺς ὑβρίζουν; Ἀλλ' ὅμως, καὶ μίαν μόνον φοράν ἂν τοὺς περιβάλλωσι μὲ γλυκύ τι καὶ ἡμερον βλέμμα, ὅλα εἰς αὐτοὺς ἔχουσι καλῶς, καὶ ὅλα λησμονοῦνται τὰ πρὶν, καὶ ὅλα εὐνοϊκὰ πλέον καὶ εὐχάριστα τοὺς φαίνονται, ἀκόμη καὶ ἡ πτωχεία καὶ ἡ ἀσθένεια καὶ ὅ,τι δήποτε ἄλλο τοιαῦτο. Διότι τὴν ζωὴν των θεωροῦσιν ἀθλίαν ἢ μακαρίαν, ἀναλόγως τῶν πρὸς αὐτοὺς διαθέσεων τῆς ἐρωμένης των. Καὶ ἀδιάφοροι πρὸς πᾶσαν δόξαν ἢ ἀτιμίαν ἀνθρωπίνην. Ἐάν κακῆς τοὺς ὕβρισσιν, τίποτε δὲν τὸ λογαριάζουν, ἀρκεῖ νὰ ἔχωσιν ἐξ ἐκείνης (τῆς πόρνης) πολλὴν ἡδονὴν καὶ εὐτυχίαν· ἐκεῖνη δέ, καὶ ἂν τοὺς κακολογήσῃ, καὶ ἂν τὸ πρόσωπόν των πύσῃ, τὰ σιελὰ τῆς ὡς τριαντάφυλλα προσδέχονται. Καὶ τί θαυμαστόν, ἂν πρὸς αὐτὴν τοι-

ουτοτρόπως εἶναι διατεθειμένοι; Ἀφοῦ καὶ τὴν οἰκίαν τῆς νομίζουσιν ἀπὸ ὅλης λαμπροτέραν, ἔστω καὶ ἂν ἀπὸ πηλὸν εἶναι οἱ τοῖχοι τῆς, ἔστω καὶ ἂν ἐτοιμόρροπος εὐρίσκεται ἡ στέγη τῆς;

...Ἐδὼ λοιπὸν συγχωρήσατέ μοι νὰ εἴπω τὸ ἀποστολικόν. Καθὼς δηλαδὴ ὁ Παῦλος λέγει. «Ὡς ἄλλοτε τὰ μέλη σας δοῦλα ἐκάματε τῶν ἀκαθάρτων τῆς σαρκὸς σας ἐπιθυμιῶν, τοιουτοτρόπως τῶρα ὑποτάξατέ τα εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὸν ἁγιασμόν αὐτοῦ» κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ ἐγὼ λέγω· «καθὼς ἡγαπήσαμεν τὰς γυναῖκας ταύτας, ὡς ἀγαπήσωμεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, καὶ θέλωμεν ἴδει, ὅτι καὶ γὰρ κακὸν δὲν θὰ πάθωμεν». Καὶ τί λέγεις «ὁ εἰς τὸν ἄλλον»; Τοιουτοτρόπως ὡς ἀγαπήσωμεν αὐτὸν τὸν Θεόν.

Ἐφρίξατε μὲ τὸ νὰ ἡκούσατε διὰ τὸσον ζήτησιν νὰ δεῖξω μὲν μέτρον ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν, ὅσον ἐπεδείξαμεν πρὸς τὴν πόρνην; Ἀλλ' ἐγὼ φρίττω, διότι οὐδὲ τὸσον δεῖκνύομεν. Καὶ ἂν θέλετε, ὡς ἐξετάσωμεν τοῦτο διὰ τοῦ λόγου, ἂν καὶ πολὺ εἶναι ἐπαχθές. Ἡ ἐρωμένη εἰς τοὺς ἐραστάς της τίποτε τὸ ἐντιμὸν δὲν ὑπόσχεται, ἀλλ' ἀτιμίαν εἰς αὐτοὺς φέρει καὶ ἐντροπὴν καὶ ὕβριν· διότι τοῦτο κάμνει νὰ εἶναι τὸ νὰ προσκάθηται τις εἰς πόρνην γυναῖκα, καταγέλαστος, αἰσχρὸς, ἄτιμος· ὁ δὲ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ οὐράνια μᾶς ὑπόσχεται ἀγαθὰ, καὶ υἱοῦς τοῦ μᾶς ἔκαμε καὶ ἀδελφοὺς τοῦ Μονογενοῦς του, καὶ εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν ἀναρίθμητα σοὶ ἐχορήγησε καλὰ, καὶ μετὰ θάνατον ἀνάστασιν καὶ τόσα ἄλλα ὑπόσχεται νὰ σοὶ δώσῃ ἀγαθὰ, ὥστε μὴδὲ νὰ τὰ ἐννοήσῃς εἶναι δυνατόν, καὶ πρὸς τοὺς τοὺς, τιμῆς ἀξίους καὶ σεβασμοῦ μᾶς καθιστά. Καὶ ἐξ ἄλλου μέρους, ἐκεῖνη (ἡ πόρνη) μᾶς ἀνογχάζει νὰ ἐξοδεύσωμεν ὅλα τὰ ὑπάρχοντά μας ρίπτοντες αὐτὰ εἰς τὸ βάραθρον τῆς ἀπωλείας· ὁ δὲ Θεὸς μᾶς προτάσσει νὰ σπεύρωμεν διὰ τῶν ἀγαθοεργιῶν μας τὸν οὐρανόν, καὶ μᾶς ἀποδίδει ἑκατονταπλάσια, ἐπὶ πᾶσι δὲ αἰώνιον ζωὴν. Καὶ πάλιν, ἢ μὲν πόρνη γυνὴ μεταχειρίζεται τὸν ἐραστὴν τῆς ὡς κτήνος, διατάσσουσα αὐτὸν ὡς ὁ δεσποτικώτερος τύραννος, ὁ δὲ Θεὸς λέγει· «Ὁ δὲ υἱὸς ὁ νομιάζων πλεονεξοῦσιν, ὁ δὲ φιλῶν» (Ἰωάν. ΙΕ', 15).

Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΧΙΛΙΑΣΜΟΥ

ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΟΥΝ ΟΙ ΣΠΟΥΔΑΣΤΑΙ ΤΩΝ ΓΡΑΦΩΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΥΙΟΥ

Μέρος 11ον

Ὁ κύριος σκοπός, διὰ τὸν ὁποῖον ἀρνοῦνται οἱ χιλιασταὶ τὸ δόγμα τῆς Ἀγίας Τριάδος, εἶναι ἡ ἀρνησις τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ ἐνῶ οἱ Ἀρειανοὶ τοῦ Δου αἰῶνος μ.Χ. ἐδίδασκον, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ πρῶτον δημιουργήμα, δημιουργηθέν πρὸ καταβολῆς κόσμου μετὰ χρονικὴν μεσολάβησιν «ἦν ποτε, ὅτε οὐκ ἦν», ἤτοι ὅτι ὁ Λόγος εἰς χρονικὴν τινα περίοδον δὲν ὑπῆρχεν, οἱ διαδεχθέντες αὐτοὺς κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους Χιλιασταὶ δογματίζουσιν, ὅτι ὁ Λόγος ἐδημιουργήθη σὺν τῇ κόσμῳ κατὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ ἀγγελικοῦ μαζι μετὰ τὸν Ἑωσφόρον, ὥστε ὁ Λόγος καὶ ὁ Ἑωσφόρος νὰ εἶναι οἱ δύο Υἱοὶ τοῦ Θεοῦ, τοὺς ὁποῖους καλοῦν ὡς δύο ἰσχυροὺς πρωϊνοὺς ἀστέρας (Δημιουργία 6—22) καὶ ὅτι, ἐν ᾧ εἶναι κτίσμα, λέγεται Υἱὸς Θεὸς οὐχὶ ἐν τῇ ἐννοίᾳ, μετὰ τὴν ὁποίαν ἀποδίδομεν τὴν λέξιν εἰς τὸν Ἰεχωβά, ἀλλ' ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἰσχυροῦ. Φέρουν δὲ ὡς ἀπόδειξιν τῶν λεγομένων τὸ χωρίον τῆς Ἀποκ. γ' 14 καὶ Παροιμ. η' 22—27.

Κατ' αὐτοὺς ὁ μέγας Ἰεχωβά Θεὸς εἶναι ἐντελὴς κεχωρισμένος καὶ διακεκριμένος πάντων. Αὐτὸς εἶναι ὁ δημιουργὸς καὶ πάντες οἱ ἄλλοι (καὶ ὁ Λόγος) εἶναι πλάσματα του (Καταλλ. σ. 112). Κατὰ ταῦτα ὁ Ἰεχωβά εἶναι ὁ μόνος Παντοκράτωρ Θεὸς καὶ Ὑψιστος, τίτλοι οἱ ὁποῖοι δὲν ἀναφέρονται εἰς τὸν Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ (σ. 113).

Οἱ Χιλιασταὶ περὶ Ἀγίας Τριάδος ἐπιμένουν εἰς τὴν ιδέαν, ὅτι δὲν ἐδιδάχθη τὸ δόγμα τοῦτο ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους καίτοι τόσον φανερά διδάσκουν τὴν ἰσοτιμίαν τοῦ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ὅτι τὸ δόγμα τοῦτο εἰσῆχθη εἰς τὴν χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ κληρικοῦ τινος τῆς Ἀντιοχείας ὀνομαζομένου Θεοφίλου.

Δὲν γνωρίζομεν, ἐὰν ἐννοοῦν τὸν εἰς τὸ προοίμιον τοῦ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγελίου καὶ τῶν Πράξεων ἀναφερόμενον Θεόφιλον; ἀλλ' οὗτος ἐκ τοῦ προτασσομένου τίτλου «κράτιστε Θεόφιλε» φαίνεται μᾶλλον, ὅτι ἦτο ἐκ τῶν ἐπιφανῶν λαϊκῶν, κατηχηθεὶς ὑπὸ τοῦ Λουκᾶ, ἐὰν θεδαίως ἐκλάβωμεν, ὅτι εἶναι πρόσωπον ὀρισμένον.

Ἀλλὰ μᾶλλον θὰ ἐννοοῦν τὸν ἐπίσκοπον Ἀντιοχείας Ἰγνάτιον Θεοφρόν τὸν μαρτυρήσαντα ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Τραϊανοῦ 106 μ. Χ. εἰς ἡλικίαν 80 καὶ ἄνω ἐτῶν, ὥστε ἡ παιδική του ἡλικία νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ χρόνου τοῦ δημοσίου βίου τοῦ Χριστοῦ. Ὑπῆρξεν ἀκροατὴς τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου καὶ μαθητὴς τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου. Ἐγραψεν ἑπτὰ ἐπιστολάς εἰς ἐκκλησίας τῆς Ἀσίας, Μακεδονί-

ας καὶ Ρώμης καὶ τὸν ἐπίσκοπον Σμύρνης ἱερομάρτυρα Πολύκαρπον λόγῳ τοῦ μεγάλου κύρους, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ, ὡς εἰς ἐκ τῶν ἀμέσων ἀκροατῶν τῶν Ἀποστόλων. Ἐν τῶν ἐπιστολῶν του δὲν φαίνεται δογματίζων ἐπὶ νέας διδασκαλίας, ἀλλὰ τὸ περὶ Ἀγίας Τριάδος ζήτημα χειρίζεται ὡς ἀναντίρρητον καὶ γνωστὸν τοῖς πᾶσι ἐκ τῆς Γραφικῆς διδασκαλίας. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνος αὐτὸς ὁμιλῶν περὶ Ἀγίας Τριάδος, ἀλλ' ὅλοι οἱ Ἀποστολικοὶ πατέρες οἱ ἀμέσως διαδεχθέντες τοὺς Ἀποστόλους ἐν τῇ διακυβερνήσει τῆς Ἐκκλησίας.

Οὕτως ὁ Ρώμης Κλήμης, ἀκροατὴς τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Πέτρου καὶ συνεργὸς αὐτῶν εἰς τὰς ἐπιστολάς του πρὸς Κορινθίους ἐμφατικῶς διδάσκει τὸ δόγμα τοῦτο διὰ τῶν ἐξῆς: «Ὡς γὰρ ὁ Θεὸς καὶ ἡ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον» (Α' Κλήμεντος πρὸς Κορ. κεφ. 38 στ' 2).

Ὁ Ἰγνάτιος εἰς τοὺς Μαγνησεῖς (13, 1) ἀναφέρει ὁμότιμα καὶ τὰ τρία πρόσωπα τῆς Ἀγίας Τριάδος γράφων «... ἐν Υἱῷ καὶ Πατρὶ καὶ ἐν Πνεύματι» προβάλλων εἰς τὴν ἀρχὴν τὸν υἱόν.

Ὁ Σμύρνης Πολύκαρπος μαθητὴς καὶ αὐτὸς τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου μαρτυρήσας 82 ἐτῶν, εἰς τὴν πρὸ τοῦ μαρτυρίου προσευχὴν του (Μαρτύριον Πολυκάρπου 14, 3) ἀναφέρεται εἰς τὴν Ἀγίαν Τριάδα λέγων: «Διὰ τοῦτο καὶ περὶ πάντων σὲ αἰνῶ, σὲ εὐλογῶ, σὲ δοξάζω διὰ τοῦ αἰωνίου καὶ ἐπουρανίου Ἀρχιερέως Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀγαπητοῦ σου παιδός, δι' οὗ σοι σὺν αὐτῷ καὶ πνεύματι ἁγίῳ δόξα καὶ νῦν καὶ εἰς τοὺς μέλλοντας αἰῶνας» ἱμνήν».

Πῶς λοιπὸν ἐδημιουργήθη τὸ δόγμα τῆς Ἀγίας Τριάδος ἀπὸ υπερηφάνους κληρικοῦ καὶ ἀπὸ Θεοφίλου τινος, ὅταν οἱ αὐτόπται καὶ οἱ αὐτήκοοι τῶν Ἀποστόλων τοποθετοῦν εἰς τὰς συγγραφάς των ὁμότιμα τὰ τρία πρόσωπα, ὥστε ἡ διδασκαλία των νὰ εἶναι ὁμόφωνος μὲν μεταξύ των, σύμφωνος δὲ καὶ ἡ αὐτὴ μετὰ τῶν Ἀποστόλων; Ἀλλὰ τί περιμένει κανεὶς ἀπὸ ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι μανηθάνουν τὴν ἱστορίαν διὰ νὰ εὕρουν σημεῖόν τι, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου στηριζόμενοι νὰ προσπαθοῦν νὰ καταλύσουν τὴν θρησκείαν;

Ἰδοὺ διατὶ πρέπει νὰ προσέχωμεν τοὺς νέους τούτους ἀνατροπεῖς τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, διὰ τοὺς ὁποίους ἡ ἀλήθεια ἐκηρύχθη ὑπὸ τῶν αἵρετικῶν μόνον, ἐνῷ οἱ ἔχοντες ἐπαφὴν μετὰ τὴν γεραρὰν Ἐκκλησίαν καὶ κρατήσαντες τὰς παραδόσεις τῶν Ἀποστόλων παραβλέπονται τόσον παραλόγως ἐν τῇ μαρτυρίᾳ των περὶ τῆς ἀληθείας.

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Τὸ σχίσμα τῶν Ἐκκλησιῶν

Εἰς τὸ σχόλιον τοῦ χριστιανικοῦ περιοδικοῦ «Σωτήρ» ἐπιγραφόμενον «βαρύτατον ὀλισθήμα» ἀναφέρονται τὰ ἀκόλουθα ἄξια πολλῆς προσοχῆς ῥήματα: «Ἀλλοίμονον δὲ εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ἡγέτας, οἱ ὅποιοι τεταγμένοι νὰ ὁδηγῶσι τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου εἰς νομᾶς σωτηρίου, γίνονται ὄργανα ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀρνητῶν τῆς ἀμωμότητος ἡμῶν. Πίστεως καὶ παρασφύρουσιν αὐτὸν εἰς ὀλισθήματα, τῶν ὁποίων ὀλόκληρον τὴν εὐθύνην φέρουν οἱ ἴδιοι. Διὰ τὰς περιπτώσεις τοῦ τοιοῦτου σχίσματος, εἶπεν ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, ὅτι οὐδὲ αἷμα μαρτυρίου δύναται νὰ παράσχη τὴν ἄφεσιν.

Στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν ὡς ἄνω δημοσιευθέντων εἰς τὸ ἔγκριτον περιοδικὸν «Σωτήρ» διακηρύττομεν καὶ ἡμεῖς καὶ ἐπιμένομεν εἰς τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ λατρείᾳ πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς πλήρους καὶ ἀπολύτου ἐνότητος μεταξὺ τῶν Ὁρθόδοξων καὶ τῆς δημιουργίας ἐνιαίας, πανισχύρου καὶ συμπαγοῦς μαχητικῆς φάλαγγος τῶν Ὁρθόδοξων πρὸς ἀπόκρουσιν πάντων τῶν αἰρετικῶν καὶ ἐπιβούλων τῆς ἁγίας Ὁρθοδοξίας!

Ὁ κομμουνισμὸς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας.

Κατ' ἐγκύριον πληροφορίας τῆς Ἰταλικῆς ἐφημερίδος «ΣΤΑΜΠΑ», οἱ Ὁρθόδοξοι ἱερεῖς τῶν Ἑλληνοαλβανικῶν συνόρων, δοκιμάζονται σκληρῶς ὑπὸ τῶν Ἀλβανῶν ἐρυθροφρουρῶν. Αἱ ἐκκλησίαι μεταβάλλονται εἰς σταύλους, τὰ γένητα τῶν ἱερέων ξυρίζονται, τὰ μαλῶα τῶν κόπτονται σύρριζα, πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν ἀποστέλλονται εἰς στρατόπεδα ἐργασίας.

Ὁφείλομεν πάντες νὰ προσευχώμεθα θερμῶς πρὸς ἡθικὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἀδελφῶν μας, οἱ ὅποιοι τοσοῦτον ἀπηνῶς διώκονται ὑπὸ τῶν ἀπαισίων ὀργάνων τοῦ ἀθέου Κομμουνισμοῦ, ὅστις εἶναι πάντοτε ἔτοιμος ὅτι τὸ ἱερὸν καὶ τὸ ἅγιον λυσαλέως νὰ καταπατῇ ἐπὶ ἀνυπολόγιστον ἡθικὴν ζημίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Σαλαμίνος κ. Γεροντίου ἐτελέσθησαν, τὴν 24 Σεπτ. ἐ.ε., τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Μ. Μηγᾶ, εἰς Ἀμφιάλην.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 20 Ὀκτ., ἡμέραν Πέμπτην, ἑορτὴν τῶν Ἀγ. Ἀρτεμίου, Γερασίου καὶ Μαρτίνου, πανηγυρίζει ὁ

« Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ὑπεύθυνος συντάξεως
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικῶς:	Ἑξάμηνος δραχμᾶς	15. —
»	Ἑτησίᾳ	» 30. —
Ἑξωτερικῶς:	Ἑξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἑτησίᾳ	» 4
	Τιμὴ Φύλλου δρχ.	1

Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Ἀρτεμίου εἰς Κορυθαλλὸν δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

**

Τὴν 20 Ὀκτ. ἡμέραν Πέμπτην, ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου Γερασίου, θὰ τελεσθῇ ἀγρυπνία εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῆς Παναγίας Γλυκοφιλοῦσης, ὁ Ἀγ. Γεράσιμος εἰς Περυσόν. Στάσις 4, Ὁδ. Νιγδῆς 20.

**

Τὴν 26 Ὀκτ., ἡμέραν Τετάρτην, ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Μ. Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου, πανηγυρίζει δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας, ὁ ὁμόνομος Ἱερὸς Ναὸς εἰς Ἀμφιάλην.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Σαλαμίνος κ.κ. Γερωντίου, χειροτονήθη εἰς Ἱερομόναχον ὁ ἱεροδιάκονος Δανιὴλ Καραβάκης τὴν 2αν Ὀκτωβρίου ἐ.ε. εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγίου Νικολάου Ἀχαρνῶν (Μενιδίου Ἀττικῆς).

Τοῦ εὐχόμεθα καλὴν πρόοδον.

ΤΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ

Ὁ ἀσκήν τὴν Γεν. Διεύθυνσιν καὶ ἐποπτεῖαν τῶν Κατηχητικῶν Σεβ. Σαλαμίνος κ. Γερωντίου ἤχθη εἰς τὴν ἀπόφασιν, πρὸς ἀρτιωτέραν ἀπόδοσιν, ὅπως ἐφέτος ἀναθέσῃ τὴν ἐπὶ μέρους κατήχησιν τῶν νεαρῶν βλαστῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους ἡμῶν εἰς τοὺς ἐφημερίους τῶν Ἱ. Ναῶν ἀπάντων τῶν ἐνοριῶν.

Παρακαλοῦνται, ὅθεν, οἱ ἐφημέριοι ἅπαντες, ὅπως ἐπιδείξουν ἀμέριστον τὸ ἐνδιαφέρον των διὰ τὴν χρυσὴν ἐλπίδα τοῦ Ἔθνους ἡμῶν, καὶ καταβάλλουν πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν καὶ εἰς τὴν νέαν ταύτην διακονίαν των, καὶ ἀποδώσουν, ὡς ἀναμένομεν, ἀγλαοὺς καρπούς, πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ ὠφέλειαν τῶν παιδῶν.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου).